

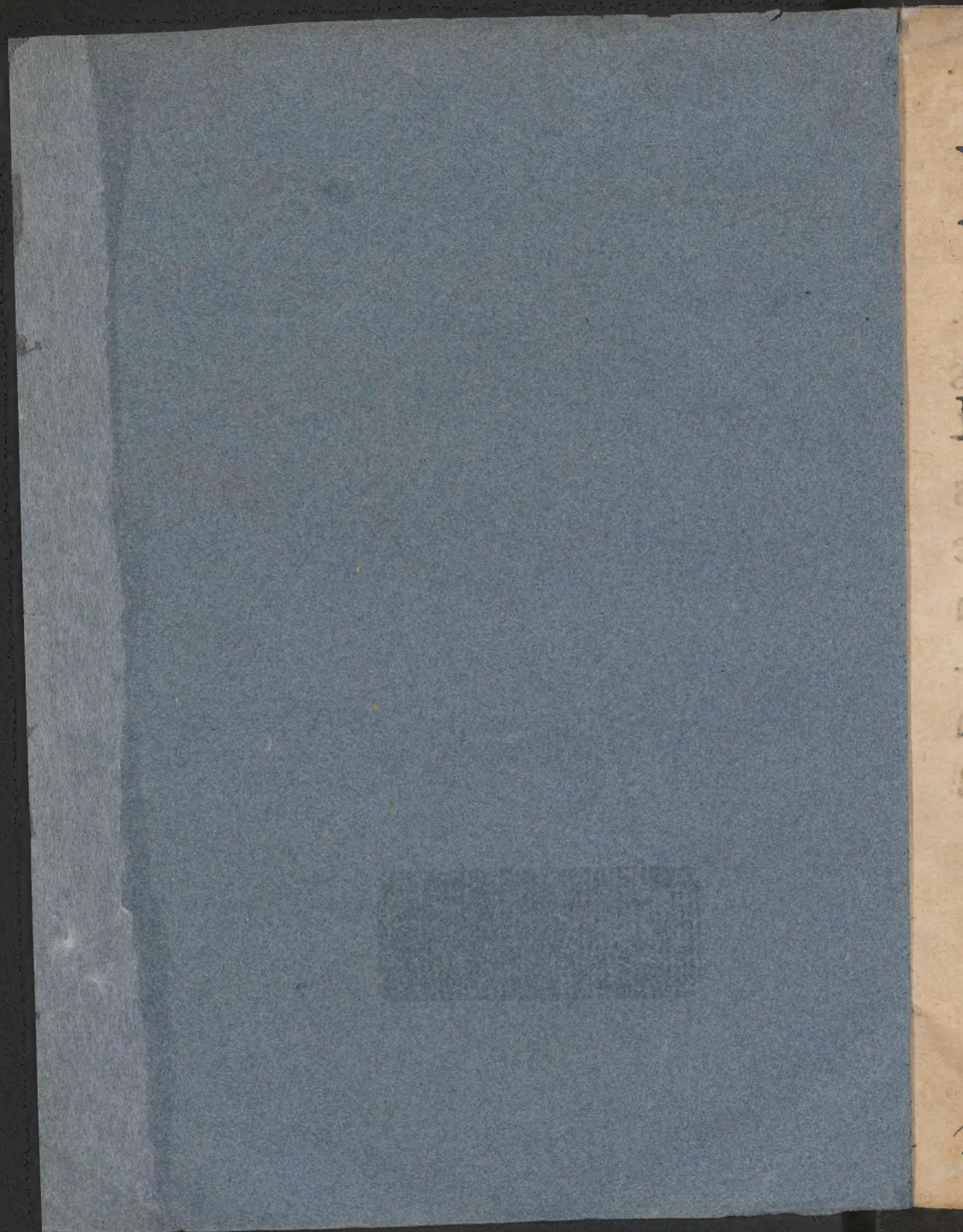
Najmanowicz Tenetus

Epitaphium Joachimi: Threni lugubres in
funere Jacobi Najmanowicz

PANEG. et VITAE

Polon.

N° 596

THRENI LVGVBRES.

In Funere

Perilluſtris & Admodum Reuerendi Dñi,

IACOBI NAYMANOVVIC

L.V. DOCTORIS, ac PROFESSORIS,
CANONICI CRACOVIEſis;

Archidiaconi Pileceſis.

RECTORIS ACADEMIÆ
GENERALIS,

Nomine bonorum & gratorum Ciuum,

A
M. IOACHIMO SPERONOWIC,
Collega Maiore, Sanctæ ANNÆ Canonico,
CONCINNATI.

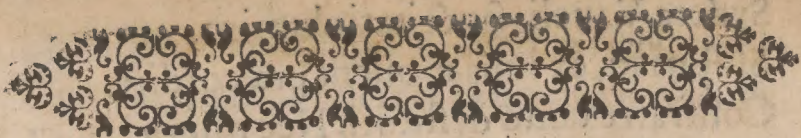
CRACOVIAE.

In Officina Franciſci Cæſarij, Anno Dñi, 1641.

D. Gregor : lib. 24. Moralium.

Iustorum animæ, leuibus quibus-
que contagiis, ipso sæpè mortis
pauore purgantur, & æternæ retri-
butionis gaudia, iam ab ipsa carnis
solutione percipiunt. Plerumque
verò contemplatione interna, etiam
priùs quàm carne spolientur hilare-
scunt: & dum vetustatis debitum
soluunt, noui iam muneris lætitia
perfruuntur.

174911

Summi Monarchæ, promptior monitu Dei,
Rectoris immortalium, & mortalium,
Discessit hinc, mortalibus tumulo datis
Spolijs, & vrna tantulâ tectus iacet
Clarus Sacerdos, arbiter iusti tenax.
Felicibus, qui publico natus bono
Spatijs videbatur, dolendi temporis,
Veris propagando artibus, curâ graui.
Tam illustrium pietate, magnorum sacris
Conatibus, pro Ecclesia & cultu Dei
Casti Vaueli ciuium, frater sacer,
Ligno voraci conditus, iacet, filet.
Decor Lycæi mater illustris tui,
Mærore complens ciuium mentes graui,
Sarcophagū in angustum datus præceps tacet.
Seuera morstam doctum & excultum caput.
Ac barbaram Lachefin, profanando aggredi
Quæ potuit? hoc decreta facta à sæculis
Voluere, factum est, vnde sæuos non leuis
Stimulos doloris, præferunt Magni patres,

Sydera Vaueli, sanctitatis lumina,
Suspiriaq; ex iniis mouent præcordijs,
Confratre tanto destituti. Nec minor
Placidæ parentis mæror, infedit pium
Vultum, stupet enim corripit tantos viros,
Tanto impetu, spectata quos prudentia,
Rerum Magistra, publico fecit bono,
Tantum probatos, vtilis, iustos, graues.
Hinc acer altum perfodit pectus dolor.
Communis omnes admonemur consilij
Mortalitatis, quam anteuertamus finit
Dum Deus, & aptum tempus ad iustum vocant.
Quam facile vita hesternæ prolabi potest,
Quæ viuido aucta firmitatis robore,
Nescio quid ingens, pollicebatur spei
Productioris, dum tumemus sic rati.
Turbata squallet, falce mox tandem trucidis,
Succisa mortis vita discedit procul.
O fata, factorumque formidabiles
Sortes, ruinæ ô grandibus plenæ dolis,
Quam fraudulentis perfidam tot casibus,
Vitam fugaces ducimus patriâ procul.
Pænis vetustæ plectimur discordiæ,

Quouis

Quous vocati tempore, incerto licet,
Omnes tenemur currere hinc spatio breui:
Formidolosis heu modis hoc squalido
Posito fago. sic feruidæ lubentiæ,
Mortalium totum genus, pænas luit.
Exempla rogitas? cerne tumbam luridam
Quantus Sacerdos, hic situs credis latet?
Sapientiæ interpres, loqui iam iam nequit.
Nec disputabit amplius Doctor grauis,
Qui more digitorum resoluebat probè,
Documenta nodis implicata gordijs,
Diuini iuris, humani quoque.
Vultus amænos condidit placido situ:
Fatale tristis classicum expectans tubæ.
Sed quid ego ludor? quid dolorem concito?
Vtrumne sensus, vota decipunt meos?
An viuit ille præses augustus tui,
Mater Lycæi, ô viuit, esto iam cauâ
Conclusus vrna, exile quiddam condocet.
Hoc esse, quod mortale spectatur decus.
Sed viuit tandem iam bonus rector, parens
Benigna viuit, ille sol Sarmaticæ,
Regni superstes totius viuit scholæ,

Pilioque seneviuacior iam redditus,
Numerabit ætates serenas, cælitum
Conciuium adscriptus choris, clementiâ
Christi Monarchæ, sanguinis pretio, & crucis,
Vt credimus, feruentibusq; exposcimus
Votis, renatus, gaudet immensis bonis.
Quodsi beatis iussu Tonantis choris,
Sociata amænâ mens fruatur gaudijs,
Quid noster vllas clari amoris tesseras
Virtutibus clarissimis, summi viri.
Orbis dabitne? tot frequenter concitus
Cur non dederit? esto metus pavidum tenet
Pectus, pusillo temporis, spatio videns,
Oculis ademptum luminis grati decus.
Quid tum? voracin? facta tot illustria,
Letho dabuntur? porrigentue herbam tibi
Virtutis augustæ comes, liuor grauis.
Sed non dabuntur germina hæc pulcherrima
Diuinioris mentis, æternum tibi
Silicernium, quid rude perstrepsens sono.
Viuent, vigeant, prædicabuntur notis
Ætatibus, prolata virtutum agmina,
Semper nouis exaggerabuntur modis.

Sic

Sic sic mansura est, maximorum præmium
Virtus, laborum, sic perennes exiget
Annos, tenaci insculpta cordis marmori :
Gratissimorum ac Ciuium tot mentibus.
Sic posterorum proferenda in terminos,
Veluti recenti Phænix nata nidulo,
Quid ita ? coruscum creditur mentis decus
Atq; acta benè, feliciorem tunc statum,
Vitæ ingredi; & multò ampliùs sensu frui,
Cum corporis soluta mens est vinculis.
Virtute mentes inclytas fructus decent.
Hi præmiorum, vita quos iusta extulit.
Sublimiori Ecclesiæ fixæ tholo,
Summi lucernæ, & candidum germen Patris.
Solidæ columnæ præsulis sanctissimi :
Vos vos potestis persequi perinclytâ.
Virtute quantum valuit & Cōso graui,
Confrater ac pars clara vestri concilij,
Soli potestis nobiles tanti viri,
Memorare sensus planiùs, magnis diu.
Exercitatos rebus, acri quas manu ac
Animo, solebat vindicando gnauiter,
Tanquam Hercules aduersa semper proterens
Omine

Omne secundo, iam aggredi, iam sternere.
Quem multiplex mente aurea cinxit decus
Honoris, alto culmine ac fastigio
Mortalium res collocantis, quo gradu
Suprema summi destinat regis manus.
Pietate quantum singulari præstitit
Lucens & ardens intus, ardens & foris
Tot comprobant exempla feruoris sacri
Nam seu deserto detonabat gloriam
Sermone, Diui Numinis, totus pijs
Incendijs mentes bonas cælo asserens
Flagrabrat: altum seu Monarcham supplici
Veneratus obsequio tremendum Maximo
Natum offerens tam victimam iustam Patri
Trepidantis instar arrhabo adstabat sacris
Altaribus, veniam rogans tot criminum,
Quot orbe toto Christiano perstrepunt.
Iam absconditarum quam frequens illi precū,
Consedit vsus, pectoris processibus,
Quam passionis Christe Rex iugis Tuæ
Memoria, crucis, & sanguinis profusio,
Cordi optimo suauissimus fuit cibus.
Testatur id detritus vsu iam liber,

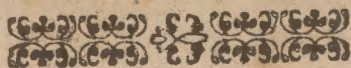
Gemmis

Gemmis & auro contegendus dignius
Meditationum; quem manu crebra satis
Voluens, reuoluens, reddidit planè suum.
Sic clausa cordis, exit in lucem omnium
Pietas, & altæ ascensiones in Deum,
Quibus illa mens adhæserat promptissimè.
Professionis sedulus cultor suæ,
Consueta nunquam debiti certaminis
Munia remisit, conditos rerum vigil
Sensus resoluens, limitans, iuris citans
Antistites, quos sol ab ortu aspexerat.
Cathedra sui mirata Doctoris decus,
Tot artium dignissimum pectus videns,
Connexionumq; audiens fastigia,
Quid iura sacri vel prophani codicis
Permitterent, cum panderet, vel tollerent.
Sic Iurium Doctor propagabat bonum:
Æquo laborem candidum vultu ferens,
Quæ facta viuis confouebunt sensibus,
Pectoribus & gratissimis tot posteris.
Sic non opacis delitescunt conditi
Cryptis, labores publici causa boni,
Cum ciuibus pariter bonis, quos hauserit,

Auida paratus mente, vitam & sanguinem
Fundere; dolendis ianuam conatibus
Sic clausit, acer iuribus priscum decus
Reddidit, antiquum vindicans Zelo sacro
Fas dignitatis, rector exemplo pio.
Virtute claros clara sic cuncta addecent.
O maxime heros, Attycæ vindex Tuæ,
Præmia capeffas laudibus dignus Tuis,
Laudis canoræ viua nec tandem fatis.
Nam quis peractum totiùs vitæ decus
Depingat exacto colore vt postulat
Æqui ratio, decus vel Astrææ nitens.
Decore vitæ singulari floruit,
Cumulatus altis dotibus prudentiæ,
Quam gratus & recti tenor, fasque inclytum,
Conciuius quam vis agendorum suis,
Defixit altè: claritas, candor, fides,
Sedata mens, iustum tenax, pectus sequax
Voti bonorum, perspicax in arduis
Mens, ponderans negotijs, dicta omnia
Recta bilance, ac proferens sensum grauem.
Quo fluctuantes vinculis veri tenens
Animos ad amplum commodi duxit decus,
Seu

Seu magna parvis parua seu magnis potens
Iungendo distrahendo componeret simul
Quid multa? summædignitatis speculum,
Virtutibus clarissimis pellucidum,
Lumine tenebat nobiles animas pari
Tam facile quàm vultu serenato omnia
Ferebat, aduersissimaesto fluxerint.
Hunc namque victor duxerat pulcherrimum,
Virtutis almæ aduersitas si promeret,
Filia parentis quem nepotem splendidum.
Non hæc tuorum mira sunt certaminum,
Tot gesta? non hæc posteris natis graui
Sermone memorabunt? parens ast inclyta
Multò magis, dum mænibus sub Craciæ,
Istula perennes crebro voluet alueos,
Doctæ phalanges non tacebunt perpetim,
Quin explicabunt arduas victorias,
Animi vigore, & ausibus partas tuis:
Totiesque adauctas, prospero certamine,
Pro gloria summi Dei, pro liberis,
Conciuiibus quos Maximi æternus fauor
Rectoris, alta vindicauit dextera
Iam, vindicabitque ampliùs quod credimus

Animisq; demissis rogamus, vt locum hunc,
Tot sæculis sanctissimum, seruet potens
Dominator, & princeps Deus, cæli, soli
Dum mundus & mundi inelytæ pretio sui,
Regnis vigeant floridis scientiæ,
Gymnasiorum culta claris artibus,
Qui sanctiorum sunt Athenarum chori,
Dum tecta stabunt, Cracia ô faulrix tuis
Campis, vetustam Principum ac Regum, Tuæ
Fidei datam regni scholam, natis tuis,
Natisq; regni amplissimi, quos confoues,
Seruabis augusta fide, ac prudentia.
Sanctissimi cælestibus regnis patres
Prospicite, adeste ô vindices audaciæ
Depellite ^{ac} vestra patroni gratia.
Cuiuslibet; procul procul proteruiam.
Sed quo impetus me corripit tandem tenax?
Felix anima, felicibus quod credimus
Sociata regnis & choris conciuuium
Mens bona serenis, cum Deo iam fortibus
Fruitura nostris assuesce tandem candida
Votis vocari candidis promptissime.

nc,

ii,

Tuæ

max ?

is
la

